

7

เมืองลั่วหยาง

ในตรอกน้อยบนถนนสายตะวันออกที่เปลี่ยวเงียบ มีเพียงเสียงพูดคุย
แผ่วเบาดังลอยมาให้ได้ยิน ต่างจากถนนใหญ่ที่มีคนสัญจรไปมาอย่างคับคั่ง
จอแจ

"คุณหนูยังทนไหวหรือไม่เจ้าคะ"

หญิงสาวร่างเล็กใบหน้าหมดจตสีหน้าเป็นกังวลขณะจ้องมองคนที่
กำลังปิดตาแน่นหลังฟังกำแพงด้วยความเป็นห่วง

"ชีวอ๋ เจ้าอย่าได้กังวล ข้าพักสักครู่ก็ดีขึ้น"

เสียงหวานนุ่มอ่อนแรงดังมาจากหญิงสาวร่างแง่น้อยใบหน้านาม
ละมุนในชุดกระโปรงแพรสีขาว

ใบหน้านางชีดขาว มีน้อยลูบอกเบาๆ บนหน้าผากมีเหงื่อผุดพราย
คล้ายกำลังฝืนทนปวดอยู่

ดุ่นหันตองเด็ง

"เฮ้อ คุณหนูรู้ดีว่าจะต้องเป็นเช่นนี้ โยต้องลำบากตัวเองด้วย..."

สาวใช้นามชีวิตอึดใจเบาๆ อย่างอดไม่อยู่ บนใบหน้าที่ถูกขีรอัน เป็นกังวลฉายแววจนปัญญา แม้รู้ว่าเตือนไปก็ไร้ผล ทว่ายังคงอดปากมากไม่ได้ เฉาก้ออินยัมขึ้นด้วยใบหน้าซีดขาว จริงสิ ทุกครั้งก็เป็นเช่นนี้ ดังนั้นนางจึงได้แต่ต้องน้อมรับผลกระทบจากการกระทำของตน

"โอ้ ดูลิข้าเจอะอะไร ที่นี้ถึงกับมีแม่นางน้อยสองคนซ่อนตัวอยู่ ทั้ง ใบหน้ายังงดงามไม่เลว"

น้ำเสียงลวนลามพลันดังขึ้น ตรงปากตรอกปรากฏร่างคุณชายใน อารมณ์หุหุพร้อมผู้ติดตามสองคนที่ด้านหลังตั้งแต่เมื่อใดไม่รู้ พวกเขา ต่างจับจ้องคนที่กำลังพึงก่าแพงอยู่ด้วยใบหน้ากระหายลามก

"ท่านเป็นใคร! คิดทำอะไร!"

ชีวิตตั้งป้อมคุ้มครองอยู่หน้าคุณหนูของนาง สองตาเฝ้าระวังมองผีเก้า ที่ค่อยๆ ประชิดเข้ามาอย่างไม่แฉงเจตนาดีของเขา

"อย่าได้ตกใจ ข้าเห็นแม่นางท่านนี้คล้ายมีใครสบายนัก มีผู้ตามข้า กลับไป จะได้พักผ่อนให้สบาย"

จางหวาไม่เห็นท่าทีระแวงระวังของชีวิตอยู่ในสายตา ดวงตา ทอประกายลามกของเขามองตรงไปยังคนซึ่งอยู่ด้านหลังนางอย่างไม่ละ สายตา เขาส่งสัญญาณมือให้ผู้ติดตามสองคนที่ด้านหลัง ผู้ติดตามทั้งสอง กิริบขึ้นหน้ามาจับคนทันที

"ช่วยด้วย! ปล่อยข้า! คิดจะทำอะไร?"

ชีวิตถูกลูกผู้ติดตามทั้งสองขนบซ้ายขวาลากพาตัวไป ได้แต่ ร้องตะโกนอย่างร้อนใจ ในใจนางร้อนรอนขณะมองเขาเดินเข้าหาคุณหนูที่

กำลังหลับตาพักเอาแรงอยู่อย่างไม่แผงเจตนาดี

จังหวะที่เขายื่นมือหมายจะกอดหญิงงามให้เต็มรัก พริบตาหญิงงามก็พลันหายวับไปกับตา พอดตกใจเล็กน้อยหันกลับไปก็เห็นเงาร่างสูงโปร่งร่างหนึ่งโอบกอดหญิงงามที่เขาเกือบจะได้มาครองไว้

ยามเห็นหน้าของผู้ที่มาขัด เขาก็อดกลืนน้ำลายอย่างหวาดหวั่นไม่ได้ ภายใต้การจับจองของนัยน์ตาสีนิลคมกริบคู่นั้น ไม่จำเป็นต้องให้อีกฝ่ายเอ่ยปาก เขารับเรียกผู้ติดตามแล้วออกวิ่งรากับสุนัขที่หนีหางจุกก้นทันที หนูนางได้ยินเสียงขีวอื้อตะโกนร้องอย่างตื่นตระหนก แต่ร่างกายที่ไม่สบายของนางอ่อนล้าจนไร้เรี่ยวแรงล้มตา ไม่ง่ายกว่าความเจ็บปวดที่หน้าอกจะบรรเทาทุเลาลง ยามนัยน์ตากระจ่างใสลืมเปิดขึ้นก็พบกับนัยน์ตาสีนิลลุ่มลึกเยือกเย็นคู่หนึ่งเข้าพอดี

ความตื่นตระหนกวางผ่านนัยน์ตานาง ใบหน้าที่ซีดขาวอยู่แล้วกลับยิ่งซีดขาวหนักเพราะความตื่นตระหนกสับสน ร่างงามพยายามดิ้นรนหนีอ้อมแขนของเขา

"ปล่อยข้า"

นัยน์ตาสีนิลของตงฟางเข้าจ้องมองหญิงสาวร่างบางในอ้อมแขนนางอ่อนแอและบอบบางราวกับแค่เพียงออกแรงบีบก็อาจแตกสลายได้

ยามนัยน์ตาสีนิลแฉวงแววครุ่นคิดพบกับนัยน์ตางามใสกระจ่างก็พลันปรากฏประกายวูบ ด้วยเกรงว่านางจะทำตนเองบาดเจ็บ เขาจึงคลายอ้อมแขน ร่างนุ่มนวลละมุนหลุดพ้นจากอ้อมแขนเขาอย่างรวดเร็ว

ความรู้สึกละเอียดโหวงเหวกราบกับสูญเสียอะไรบางอย่างโอบล้อมเขาโดยไม่เตือนล่วงหน้า คิ้วเรียวเข้มขมวดมุ่นน้อยๆ ครั้นนัยน์ตาสีนิล

จุดนั้นตองเด็งง

คมกริบเหลือบขึ้นเพียงทันเห็นเงาร่างสองร่างหายไปตรงหัวเหลี่ยม

ในดวงตาสีนิลปรากฏแววสับสน เขาเหลือบมองความอบอุ่นที่หลงเหลือในอ้อมแขน สลัดอารมณ์ประหลาดในใจทิ้ง เชิดหน้าแล้วเดินออกจากตรอกไป

หลังเที่ยง ผู้คนมุงล้อมวงกันบนถนนใหญ่ ทุกคนล้วนจับกลุ่มพูดคุยกันที่หน้าประตูโรงเตี๊ยมขึ้นสุข เสียงพูดดังขึ้นตรงนี้บ้างตรงนั้นบ้างตามด้วยเสียงถอนใจอย่างเห็นอกเห็นใจไม่หยุด

"เหตุใดจึงไม่ระวังจนเกิดเพลิงไหม้ขึ้นได้"

"ดีที่ดับไฟได้ทัน ไหม้เพียงแค่ห้องครัว ไม่ลามมาด้านหน้า ไม่เช่นนั้นหากมีแขกบาดเจ็บคงต้องเป็นเรื่องใหญ่"

"ใช่ แต่เหตุใดจู่ๆ ไฟถึงไหม้ได้"

"ได้ยินว่ามีแมวตัวหนึ่งหลงเข้าไปในห้องครัว ทำให้ห้องครัวและทะเลวุ่นวาย คนในครัวมัวแต่ไล่ตีแมว ไม่ทันระวังไฟในเตาเลยทำให้เกิดเพลิงไหม้ขึ้น"

"ได้ยินว่าก่อนเกิดเพลิงไหม้ยังเกิดเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่งด้วย"

"เอ๊ะ? เรื่องประหลาดใดหรือ"

เสียงอยากรู้อยากเห็นปนเสียงหัวเราะดังแทรกขึ้นกลางอากาศ ทำให้ฝูงคนที่ล้อมวงซุบซิบกันอยู่พลันชะงักนิ่ง ทุกคนหันหน้าไปมองพร้อมกันก็เห็นร่างสูงในอาภรณ์ยาวสีเขียวร่างหนึ่ง

"อ๊ะ คุณชายรอง"

ทุกคนร้องออกมาพร้อมกัน ในเมืองลั่วหยางแห่งนี้ไม่มีใครไม่รู้จัก

คนตระกูลตงฟาง เนื่องจากตระกูลตงฟางมีสัมพันธอันดีกับผู้คนอย่างกว้างขวาง เรื่องทำบุญทำกุศลไม่เคยน้อยหน้าใคร ไม่เพียงบริจาคข้าวเป็นทานให้คนจนทุกเดือน กระทั่งเรื่องสร้างสะพาน ทำถนน ก่อตั้งสำนักศึกษา รักษาโรคให้ชาวบ้านโดยไม่คิดเงิน ตระกูลตงฟางล้วนออกเงินช่วยเหลืออย่างใจกว้างโดยไม่เคยเกียงงอน ด้วยเหตุนี้กระทั่งเด็กสามขวบก็รู้จักตระกูลตงฟางที่เป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งของเมืองลั่วหยางว่าเป็นบ้านผู้ใจบุญสุนทาน

"เมื่อครู่พวกท่านพูดถึงเรื่องประหลาดใดหรือ"

ใบหน้าหล่อเหลาโดดเด่นของตงฟางเข้าประดับด้วยรอยยิ้ม เขากลามซ้ำอย่างมีน้ำอดน้ำทนโดยไม่สนว่าตนจะกลายเป็นเป้าสายตาของทุกคน

"เรื่องเป็นเช่นนี้ขอรับ ได้ยินว่าก่อนห้องครัวจะเกิดเพลิงไหม้ มีแม่นางสองคนมาที่โรงเตี๊ยมบอกว่าต้องการพบหลงจู๊ที่ดูแลร้าน แม่นางคนหนึ่งโน้มน้าวเตือนหลงจู๊ว่าให้ระวังไฟในครัวอย่าให้เกิดเพลิงไหม้ แต่คิดก็รู้ว่าพอหลงจู๊ได้ยินก็โกรธจนไล่ตะเพิดแม่นางสองคนนั้นไป แต่จะว่าไปก็แปลกผ่านไปไม่เท่าไรห้องครัวก็เกิดเพลิงไหม้ขึ้นจริงๆ คุณชายรอง ท่านว่าประหลาดหรือไม่ขอรับ"

หนึ่งในฝูงชนทำไม้ทำมือประกอบการเล่าเรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นนี้ อย่างออกรส

นัยน์ตาสีนิลลุ่มลึกของตงฟางเข้าเพ่งมองโรงเตี๊ยมที่ว่างเปล่าไร้ผู้คน ควันไฟหนาลอยโหมงออกมาเป็นระยະ ได้ฟังเช่นนี้ เรื่องนี้นับว่าประหลาดอย่างแท้จริง

"แม่นางสองคนนั้นเป็นคนต่างถิ่นหรือ"

ดูมันตองแดง

"น่าจะใช่ขอรับ เพราะไม่เคยเห็นหน้าพวกนางมาก่อน"

เขาหันไปมองโรงเตี๊ยมที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนซึ่งยังคงส่งกลิ่นเหม็นไหม้
คละคลุ้ง จากนั้นก็หันกายจากไปด้วยสีหน้าครุ่นคิด

ตงฟางเข้าเพียงย่างเท้าเข้าประตูใหญ่ของบ้านก็เห็นลุงเจียงวิ่งรี่เข้ามา
ด้วยผีเท้าราวติดปีกโดยที่ร่างอันอ้วนท้วมไม่อาจก่อให้เกิดผลกระทบอันใด
บนใบหน้าอ้วนกลมนั้นปรากฏแววร้อนใจ ตงฟางเข้าเล็กน้อยๆ อย่าง
แปลกใจ

"คุณชายรอง...แย้แล้ว..."

ลุงเจียงกระหืดกระหอบมาหยุดตรงหน้าเขา ใบหน้าแดงก้ำเพราะ
รีบร้อนวิ่งมา ยังไม่ทันจะหายใจเป็นปกติก็รีบตะโกนตะกักกล่าว

"ข้าสบายดี อย่ามาแข่งข้า"

ตงฟางเข้าเปิดพัดจับในมือดังพริบแล้วเริ่มพัดอย่างไม่ใส่ใจ อารมณ์
เรียบเรื่อยสบายๆ ของเขาช่างไม่เข้ากับอาการทุกข์ร้อนเป็นกังวลของ
ลุงเจียงเอาเสียเลย กระทั่งองค์รักษ์ซึ่งมีหน้าที่เฝ้าประตูเห็นแล้วยังอดขำ
ไม่ได้

ไม่ยากกว่าจะปรับลมหายใจที่สับสนให้กลับเป็นปกติ ลุงเจียงเหล่ปราม
คนที่กล้าแอบหัวเราะเขา จากนั้นจึงเล่าเรื่องที่พอเจ้านายได้ฟังแล้วจะ
ต้องหน้าเปลี่ยนสีออกมา

"มีคนนำของหมั้นของคุณชายรองมาระบุขอพบตัวท่าน ผู้มาเป็น
แม่นางสองคน"

ใบหน้าหล่อเหลาของตงฟางเข้าพลันเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม มือที่

โบกพัดชะงักค้างกลางอากาศ นัยน์ตาสีนิลหรีแคบ เขากล่าวเสียงต่ำแผ่ว
เค้านั้นตรายว่า

"เล่ามาให้ชัด"

"ควรกล่าวว่าเป็นแม่นางสีคนจึงจะถูก เป็นคู่นายบ่าว พวกนางไม่ได้
มาพร้อมกัน แต่มาห่างกันประมาณหนึ่งเคอ* พอมาถึงก็แสดงตัวว่ามี
ของหมั้นของคุณชายรอง ระบุว่าต้องการพบท่าน"

ลุงเจียงกล่าวจบในอึดใจเดียว เขากำลังกลุ่มใจไม่รู้ควรจัดการ
เช่นไร ดีที่คูกุณชาวยรองกลับมาได้จึงหะพอดี

"คนอยู่ที่ใด"

"ที่โถงรับรอง..."

ลุงเจียงยังกล่าวไม่ทันจบ ร่างสูงโปร่งตรงหน้าก็หายวับไปในพริบตา
ลุงเจียงรีบกระวีกระวาดตามไป เรื่องน่าสนใจเช่นนี้เขาไม่มีทางยอมพลาดแน่
ยังไม่ทันจะเหยียบเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ตงฟางเข้าก็มองเห็นแต่ไกล
ว่ามีคนสีคนยืนอยู่ คล้ายรับรู้ถึงการมองของเขา หนึ่งในนั้นจึงหันหน้ามา
อย่างไม่ตั้งใจ ดวงตาสองคู่สบประสานกัน แววดตาของทั้งสองเต็มไปด้วย
ความตื่นตะลึง

เป็นนาง

เป็นเขา

จากกันยังไม่ถึงชั่วยาม** ดี พวกเขาาก็กลับมาพบกันอีก ใบหน้างาม
หวานของนางยังคงดูซีดขาว แต่คล้ายคู่มือสีสนั่น นัยน์ตาสีไครจะจางของ
นางปรากฏแววตื่นตะลึงเช่นเดียวกับเขา

* เคอ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

** ชั่วยาม หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

จุดนั้นตองแดง

ระหว่างที่เขาสังเกตนาง นางเองก็ลอบสำรวจเขา นัยน์ตาสุกใสเปล่งประกายวิบวาวขณะมองร่างสูงที่เดินตรงเข้ามา

วิเคราะห์จากใบหน้าหล่อเหลาเย็นชากับคิ้วที่ขมวดแน่น บวกกับรังสีความโกรธบางเบาที่แผ่ออกจากร่าง ต่อให้นางไม่รู้อะไรก็รู้ว่ากรได้พบนางในยามนี้เวลานี้อารมณ์เขาคงไม่สู้ดีนัก หรือบางทีควรกล่าวว่าฐานะของนางต่างหากที่ทำให้เขาไม่พอใจ ริมฝีปากนางหยุกซันน้อยๆ จนแทบสังเกตไม่ออก

"ท่านก็คือตงฟางเอ้า?"

สิ้นเสียงเล็กนุ่่ม สาวงามชุดเขียวนางหนึ่งก็เดินมาจากด้านข้าง เบิกตากลมโตมองเขา

"เป็นข้าเอง"

ยามตงฟางเอ้าย่างเท้าเข้าโถงรับรอง เขาเหลือบสายตาไปยังดวงหน้างามละมุนซึ่งก้มน้อยๆ อยู่ด้านข้าง จากนั้นก็ก้าวเท้ายาวไปยังเก้าอี้ไม้ประดิษฐ์ในตำแหน่งประธานซึ่งหันหน้าหาประตู ครั้นนั่งลงแล้วนัยน์ตาสีนิลคมกริบก็กวาดมองไปยังหญิงสาวทั้งสอง

"แม่นางทั้งสองต่างกล่าวว่าเป็นคู่มั่นของข้า ไม่ทราบมีของหมั้นหรือไม่"

"ย่อมมีแน่นอน"

หญิงสาวชุดเขียวหยิบกำไลเงินละเอียดยประดับวงหนึ่งออกมาจากอกเสื้อ สิ่งพิเศษสุดบนนั้นคือห่วงกำไลข้อมือประดับหยกซึ่งสลักอักษรคำว่า 'เอ้า' เอาไว้

แทบจะในเวลาเดียวกัน เสียงร้องอย่างตกใจลั่นดังขึ้น ทำให้ตงฟางเอ้าที่สีหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึมขณะพิจารณากำไลเงินอยู่ละสายตา

มองไปตามเสียง

"นี่...จะเป็นไปได้ยังไง..."

ชีวิตี่มองกำไรเงินวงนั้นอย่างตกใจ ลนลานมองไปยังคุณหนูซึ่งอยู่
ด้านข้างผู้มีสีหน้าไม่ต่างกับนางพลางรีบร้อนกล่าว

"คุณหนู กำไลของท่านเล่าเจ้าคะ?!"

เจ้าจื่ออินรีบความมือไปในอกเสื้อหยิบเอาถุงผ้าปักลายประณีตใบหนึ่ง
ออกมาปลดเชือกที่ผูกปากถุงแล้วเทถุงใส่ฝ่ามือ แต่กลับพบว่าภายในว่างเปล่า

นายบ่าวทั้งคู่ตะลึงจนไม่รู้จะกล่าวคำใดขณะเหม่อมองถุงผ้าปักลาย
ซึ่งว่างเปล่า ไม่อยากเชื่อว่ากำไลจะหายไปราวติดปีก

"ข้านี่ก็ออกแล้ว!"

ชีวิตี่พลันร้องขึ้น ขณะรีบก้าวเท้าไปยืนตรงหน้าหญิงสาวชุดเขียว
ชี้หน้านางแล้วหันไปตะโกนบอกคุณหนู

"คุณหนู ข้ารู้สึกคุ้นหน้าคนผู้นี้ยิ่งนัก คล้ายเคยพบหน้าที่ใดมาก่อน
ในที่สุดตอนนี้ข้าก็ निक ออก ที่แท้ก็เคยพบที่โรงเตี๊ยมที่พวกเราพักเมื่อวาน
ตอนนั้นนางนั่งทานอาหารที่โต๊ะข้างๆ พวกเรา นางจะต้องได้ยินเรื่องที่
พวกเราคุยกัน กำไลต้องเป็นนางขโมยไปแน่!"

"พูดเหลวไหล! กำไลวงนี้เดิมก็เป็นของคุณหนูซ้ำ พวกเจ้าสองคน
อย่าได้ใส่ความส่งเดช คุณชายรองสมควรจะเห็นกระจ่าง คุณหนูของข้า
จึงเป็นคู่หมั้นที่แท้จริงของท่าน สองคนนี้เป็นพวกมาสวมรอยแอบอ้าง
ท่านยังไม่รับโล่พวกนางไปอีก!"

ชู่ยื่อสาวใช้ของหญิงสาวชุดเขียวสองมือเท้าสะเอว ออกตัวปกป้องอยู่
หน้าคุณหนูนางพลางตะโกนด่าว่าชีวิตี่

ดุ่นมันตองเต็ง

"คุณหนู..."

ชีวิตี้หันไปมองเงาจื่ออินที่นิ่งเงียบไม่พูดจาอย่างร้อนใจ คุณหนูคงไม่ได้ตกใจจนเป็นไข้ไปหโรคกระมัง ไฉนไม่กล่าวววาจา นีมันเข้าตำรา จักรพรรดิไม่ร้อนรอน ชั้นทีกระวนกระวาย* จริงๆ!

"ช่างเถิด ชีวิตี้ พวกเราไป"

นางมาลั่วหยางครั้งนี้เดิมก็มาเพื่อถอนหมั้น ยามนี้กำไลตกอยู่ในมือผู้อื่น ผลแม้จะไม่เป็นไปตามจุดประสงค์แรก แต่สำหรับนางแล้วไม่มีอะไรแตกต่าง

"รอก่อน"

ตงฟางเข้าที่นิ่งฟังบทสนทนาของพวกนางทั้งสามมาแต่แรก แม้จะรู้สึกแปลกใจกับการพลิกผันของเรื่องราว แต่สิ่งที่ทำให้เขาแปลกใจที่สุด น่าจะเป็นปฏิกิริยาของหญิงสาวบอบบางอ่อนแอนางนั้น นางมีท่าทีเฉยชาราวกับมิใช่เรื่องตน กลับเป็นสาวใจชื่อชีวิตี้ที่ดูแตกตื่นยิ่งกว่าเจ้านาย

"ลุงเจียง นำกำไลเงินวงนั้นมาให้ข้าดู"

ลุงเจียงที่คล้ายยืนรอฟังคำสั่งอยู่ด้านข้าง ความจริงกำลังเงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ พอถูกเรียกก็เดินไปหน้าหญิงสาวชุดเขียวแล้วรับเอากำไลเงินที่นางส่งให้เดินกลับไปยังตำแหน่งประธานเพื่อส่งมอบต่อให้ตงฟางเข้า จากนั้นจึงถอยไปยืนด้านข้างฝ้าฯมละครฉากเดี๋ยวนี้อ

ไม่ผิด นี่เป็นของหมั้นของเขาจริง

ตงฟางเข้าหรีตามองกำไลเงินในมือ บนกำไลเงินอันละเอียดประณีต สลักลายนกและดอกไม้ซึ่งเป็นงานฝีมือที่โดดเด่นงดงามยิ่ง เหมือนกับ

* จักรพรรดิไม่ร้อนรอน ชั้นทีกระวนกระวาย เป็นสำนวน หมายถึงเจ้าของเรื่องไม่ทุกข์ไม่ร้อน แต่คนรอบข้างกลับเป็นเดือดเป็นร้อนแทน

กำไรเงินบนข้อมือของพีสะภาใหญ่ไม่มีผิด จะต่างกันก็แค่ตัวอักษรที่สลักอยู่บนหยกเท่านั้น

"เจ้าทั้งสองลองบอกมา ได้กำไรเงินวงนี้มาอย่างไร ยังมี พวกเจ้าชื่อเรียงเสียงไร มาจากที่ใด เริ่มจากเจ้าก่อน"

นิ้วที่จับด้ามพิศของตงฟางเอ้าชี้ไปที่หญิงสาวชุดเขียว นัยน์ตาสีนิลคมกริบมองตรงไปที่นาง ไม่พลาดสีหน้าเล็กน้อยทุกอย่างที่ปรากฏบนหน้านาง

"ข้ามีนามว่าหลี่ไฉเฟิง เดินทางมาจากเมืองหลวง กำไรเงินวงนี้บิดามอบให้ข้า ท่านให้ข้ามาที่คฤหาสน์ตระกูลตงฟางหาบุรุษนามว่าตงฟางเอ้า บอกว่าข้ากับเขามีพันธะหมั้นหมายต่อกัน"

หลี่ไฉเฟิงกล่าวจบในรวดเดียว ไม่รู้นางคิดมากไปเองหรือไม่ จึงรู้สึกว้าวุ่นที่ตงฟางเอ้ามองมาด้วยแววสับสน ทำให้นางอดขมหัวลูกไม่ได้

"ถึงตาเจ้าแล้ว" สายตาของตงฟางเอ้าจับจ้องไปที่ดวงหน้าบอบบางอีกดวงขณะกล่าวเสียงเรียบ

"ข้าแซ่เจานามจื่ออิน เดินทางมาจากหมู่บ้านล้อมหลิว ปีที่ข้าอายุได้หกขวบมีบุรุษวัยกลางคนแซ่ตงฟางผู้หนึ่งมาขอพำนักที่บ้านข้าหนึ่งคืน ก่อนจากไปเขาได้มอบกำไรเงินวงนี้ให้ข้า บอกว่าพอข้าอายุครบสิบหกปีแล้วสามารถนำกำไรเงินวงนี้มาขอกฤหาสน์ตระกูลตงฟางที่ลี้ว่หยางเพื่อแต่งงานกับตงฟางเอ้าบุตรชายคนรองของเขา"

น้ำเสียงของเจาจื่ออินแผ่วหวานนุ่มเล็ก นัยน์ตาระจ่างใสบริสุทธิ์มองตรงไปยังนัยน์ตาสีนิลซึ่งยากจะคาดเดาของตงฟางเอ้า ในใจนี้ก็อยากรู้ว่าเขาจะเชื่อคำของผู้ใด แม้ทั้งคู่จะพบหน้ากันแค่สองครั้ง แต่กลางสังหรณ์บอกนางว่าตงฟางเอ้าผู้นี้มิใช่ธรรมดา นับจากที่นางก้าวเท้าเข้ามาในเมือง

ดุ่นมันตองเด็ง

ลัวหยางก็ได้ยินผู้คนพูดถึงแต่วีรกรรมต่างๆ ของสี่พี่น้องตระกูลตงฟาง ดูออกได้ไม่ยากว่าตระกูลตงฟางเป็นที่รักมากแค่ไหนในลัวหยางแห่งนี้

สายตาของตงฟางเอ้าเวียนวนไปมาบนใบหน้าของหญิงสาวทั้งสอง สุดท้ายจึงหยุดลงที่ใบหน้าของเจาจื่ออิน นัยน์ตาสีนิลลึกล้ำทำให้คนเดาความคิดของเขาในยามนี้ไม่ออก ตอนที่ทุกคนกลั่นหายใจตั้งตารอฟังการตัดสินใจของเขา เขาก็แยมยิ้มกล่าวเสียงต่ำว่า

"ในเมื่อเจ้าทั้งสองต่างก็บอกว่าตนเองเป็นคู่หมั้นข้า ก่อนที่ข้าจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ใดเป็นคู่หมั้นที่แท้จริง ข้าต้องขอเชิญพวกเจ้าพำนักที่คฤหาสน์ตระกูลตงฟางชั่วคราวไปก่อน ทันทที่ข้าสืบรู้ว่าผู้ใดเป็นตัวปลอม ข้าตงฟางเอ้าจะไม่ละเว้นคนผู้นั้นอย่างง่ายตายแน่นอน"

"รอก่อน ความจริงจุดประสงค์ที่ข้ามาคฤหาสน์ตระกูลตงฟางในครั้งนี้ไม่ได้มาเพื่อแต่งงาน แต่มาเพื่อถอนหมั้น ฉะนั้นข้าจึงไม่คิดจะทำนักที่นี้ให้เนิ่นนานไป"

เสียงหวานนุ่มดังขึ้น ทว่าวาจาที่กล่าวกลับทำให้ผู้คนตื่นตะลึง นั่นทำให้นัยน์ตาสีนิลของตงฟางเอ้าหรี้แคบลง

"ข้าจะรู้ได้เช่นไรว่าวาจาที่เจ้ากล่าวจะไม่เป็นแผนถอยเพื่อรุก? ข้าได้กล่าวแล้ว ให้พวกเจ้าพำนักที่นี้ชั่วคราว ทุกอย่างรอข้าสืบรู้ความจริงก่อนค่อยว่ากัน"

ได้ยินนางต้องการจะถอนหมั้น เหตุใดในอกเขาจึงอึดอัดทรมานอย่างประหลาด เขาเพียงพบหน้านางแค่สองครั้ง เหตุใดจึงเกิดปฏิกิริยาแปลกประหลาดเช่นนี้ได้

"ลุงเจียง พาพวกนางไปยังเรือนรับรอง"

"ขอรับ เชิญแม่นางทั้งสี่ตามเข้ามา"

ลุงเจียงพาพวกนางออกจากโถงรับรองอย่างเกรงอกเกรงใจและมีมารยาท เจาจื่ออินเห็นตงฟางเข้ายื่นกรานหนักแน่น คิ้วเรียวยาวมัจฉิมวดน้อยๆ แต่ก็ไม่กล่าววาจาให้มากความอีก นางเดินเกาะท้ายตามหลังลุงเจียงออกไปยังเรือนรับรอง

ครึ่งชั่วยามให้หลังลุงเจียงก็กลับมา เห็นเพียงตงฟางเข้ากำลังถือกำไลเงินในมือเล่นไปมาด้วยสีหน้าครุ่นคิด

"คุณชายรอง ข้าจัดการให้แม่นางทั้งสี่เข้าพักเรียบร้อยแล้ว คุณชายรองจะได้แล้วหรือไม่ว่าผู้ใดเป็นคู่หมั้นตัวจริง" ลุงเจียงถามอย่างอยากรู้

"ลุงเจียง ตามความเห็นท่าน ผู้ใดเป็นตัวจริง ผู้ใดเป็นตัวปลอม"

ตงฟางเข้าไม่ตอบแต่ถามกลับ เขาอยากลองฟังความเห็นของลุงเจียง

ดู

ลุงเจียงมีไข้เข้ารับไข้เก่าแก่ทั่วไป เขาอายุประมาณห้าสิบปี อยู่รับใช้ที่คฤหาสน์ตระกูลตงฟางมากกว่าสามสิบปีในตำแหน่งพ่อบ้าน ตลอดมาด้วยความภักดี และเขาก็ได้ส่งต่อความภักดีที่มีต่อนายท่านตงฟางไปยังคุณชายทั้งสี่ เห็นการปกปักรักษาคฤหาสน์ตระกูลตงฟางประดุจภารกิจชั่วชีวิต มาบัดนี้ความปรารถนาของเขาคืออยากเห็นคุณชายทั้งสี่แต่งงานเป็นฝั่งเป็นฝาในเร็ววัน ความหวังสุดท้ายของนายท่านจะได้กลายเป็นจริง

"เรื่องนี้...คุณชายรอง หากฟังตามคำพูดของทั้งสอง ยากจะตัดสินได้ แม่นางเจาผู้นั้นแม้จะไม่มีของหมั้น แต่ดูแล้วไม่คล้ายเป็นคนเจ้าเล่ห์กลิ้งกลอก กระทั่งข้ายังรู้สึกสับสนแยกไม่ออก"

ไม่รู้เพราะเหตุใดในใจเขาถึงกับเอนเอียงไปข้างเจาจื่ออิน แม่นางที่

คู่มือของเตียง

งดงามบอบบางปานนั้นมองอย่างไรก็ไม่คล้ายพวกเจ้าเล่าหิจิตใจต่ำทราวม
แต่นางกลับไม่มีของหมั้น หรือจะเป็นอย่างที่ว่าใช้นางนั้นกล่าว ของหมั้น
ถูกแม่นางหลีขโมยไปจริง?

เฮ้อ! ความจริงที่เกิดเรื่องเช่นในวันนี้ ทั้งหมดต้องโทษนายท่าน

เมื่อครั้งที่นายท่านตงฟางยังมีชีวิตอยู่ได้เลือกเวลาที่ภรรยาไว้ให้ลูกชาย
ทั้งสี่คน คุณชายทั้งสี่นอกจากคุณชายใหญ่แล้วต่างไม่มีใครรู้ว่าคู่มั้นของ
ตนมีรูปร่างหน้าตาเช่นไร กลมหรือว่าแบน รู้แต่เพียงก่อนอายุสี่สิบห้า
หากมีคนนำของหมั้นของตนมาแสดงตัวเพื่อแต่งงานต้องทำตามสัญญา
หมั้นหมายนั้น กลับกันหากอายุเลยสี่สิบห้าไปแล้ว การหมั้นหมายนี้จะถือ
เป็นโมฆะ

นี่เป็นสาเหตุให้คุณชายสองคนอยู่ไม่ติดบ้าน พวกเขาต่างต้องการหนี
การแต่งงานนี้ เหลือเพียงคุณชายใหญ่กับคุณชายรองที่หนีไปไหนไม่ได้
ต้องอยู่ติดบ้าน ทุกวันต้องอกสั่นขวัญแขวน

"กระทั่งท่านยังดูไม่ออก เช่นนั้นท่านก็ต้องเปิดตาให้กว้างคอยดู
บทสรุปของเรื่อง 'คู่มั้นตัวจริงตัวปลอม' นี้ ข้าได้กล่าวไว้แล้ว ข้า
ตงฟางเจ้าจะไม่ยอมให้ใครมาหลอกข้าถึงถิ่นอย่างเด็ดขาด"

เขาโบกพัดจีบในมือเบาๆ โบหน้าหล่อเหลาประดับด้วยรอยยิ้ม
ทว่าน้ำเสียงในคำพูดนั้นทุกคำแฝงไว้ด้วยความเย็นเยียบ

เขาไม่มีนิสัยใจกว้างเหมือนพี่ใหญ่ ไม่มีนิสัยไม่คิดเล็กคิดน้อยเหมือน
น้องสาม ยิ่งไม่มีนิสัยให้อภัยคนง่ายๆ เหมือนน้องสี่ หากมีใครวางแผน
ให้ร้ายเขาหรือเป็นภัยต่อคนในครอบครัวเขา เขาต้องไม่ละเว้นมันผู้นั้นอย่าง
ง่ายตายแน่นอน

คนไม่ล่องเงินเขา เขาไม่ล่องเงินคน หากใครมาล่องเงินเขา เช่นนั้นเขาจะต้องให้มันผู้นั้นจดจำชื่อ 'ตงฟางเอ้า' สามคำนี้ไปชั่วชีวิตอย่างไม่มีวันลืม

ไต้ยีนเช่นนั้นลู่เจียงพลันหันขวับที่ส้นหลัง อดไม่ได้ที่จะเห็นใจใครคนนั้นที่กล้าแอบอ้างปลอมตัวเป็นคู่หมั้นของคุณชายรอง แม้เขาจะรู้ว่าคุณชายรองจงเกลียดจงชังการแต่งงานที่ถูกมัดมือชกนี้แค่ไหน แต่คุณชายรองย่อมไม่มีวันยอมให้ใครกล้าตีมาสมรอยแอบอ้างแน่

ไม่ว่าคนที่ปลอมตัวมาจะเป็นใคร ได้แต่หวังว่านางจะยอมสารภาพในเร็ววัน มิเช่นนั้นเกรงว่าวันที่ความจริงถูกเปิดเผย นางคงไม่มีทางลายนวลไปได้อย่างปลอดภัยแน่นอน

เรือนรับรอง ห้องปีกตะวันตก

"คุณหนู คิดไม่ถึงว่าตงฟางเอ้าจะเป็นคนที่ช่วยพวกเราไว้ในตรอก แต่ตอนนี้พวกเราควรทำเช่นไร ของหมั้นถูกขโมย ไปจากที่นี่ก็ไม่ได้ คุณหนู ท่านว่าตอนนี้พวกเราสมควรทำเช่นไรดีเจ้าคะ"

ชีวิตี่ขมวดคิ้วแน่น ทั้งหมดต้องโทษหลี่เจเฟิงผู้นั้น ไม่เพียงขโมยของหมั้นของคุณหนู ยังบังอาจกล้ามาคฤหาสน์ตระกูลตงฟางปลอมตัวเป็นคู่หมั้นของตงฟางเอ้าอีก ทำเกินไปแล้วจริงๆ โฉนในโลกจึงมีคนชั่วช้าเลวทรามเช่นนี้ได้!

"ข้าเองก็ไม่รู้"

เจ้าจ้ออินแหงนหน้ามองท้องฟ้าสีครามผ่านหน้าต่าง ลมเหมันต์หนาวเย็นพัดระเรื่อตีผมงามสลวยข้างแก้มนางจนยุ่งเหยิง ทว่าไม่อาจ

ดุ่นหันตองเด็ง

พัดพาความกลัดกลุ้มบางเบาในนัยน์ตานางให้หายไป

คิดถึงตอนอยู่ในตรอก หากไม่ได้เขาช่วยคลี่คลายสถานการณ์ได้
อย่างทันท่วงที เกรงว่าพวกนางนายบ่าวคงยากจะพ้นคราวเคราะห์ได้ นัยน์ตา
นางปรากฏแววเอียงอ้ายเมื่อคิดได้ว่าตนเคยถูกเขากอดไว้ในอ้อมแขน

ตงฟางเข้าผู้นี้ที่แท้เป็นบุรุษเช่นไร เขาจะจัดการเรื่องคู่หมั้นสองคน
ที่ปรากฏตัวขึ้นพร้อมกันนี้ได้อย่างไร นางดูออกว่าเขารังเกียจการหมั้นหมายนี้
เกรงว่าตอนนี้คงมีแต่จะรังเกียจยิ่งขึ้น ริมฝีปากงามยักยิบขึ้นอย่างเห็นชั้น
"คุณหนู เช่นนั้นพวกเราต้องอยู่ที่นี้นานแค่ไหนเจ้าคะ"

ชีวอ้อมหลังเล็ก ๆ บอบบางของคุณหนู ใบหน้างามอมทุกข์ คิดไม่ถึง
ว่ากำไลเงินจะถูกขโมยจนทำให้แผนการที่พวกนางวางไว้ยุ่งเหยิงไปหมด

"น่ากลัวว่าคงต้องอยู่ที่นี้อีกหลายวัน"

เดิมวางแผนไว้ว่าเมื่อถอนหมั้นแล้วจะกลับหมู่บ้านล้อมหลิวทันที
แต่จากสภาพการณ์ตอนนี้ นางก็ไม่ว่าควรทำเช่นไร ได้แต่ต้องพักอยู่ที่
คฤหาสน์ตระกูลตงฟางไปชั่วคราวก่อน

บุรุษผู้นั้นมิใช่คนที่ใครจะหลอกหลวงได้ เขามีดวงตาคู่คมเฉียบแหลม
นางแน่ใจว่าหากเขายังสืบเรื่องนี้ไม่กระจ่าง นางอย่าได้หมายจะไปจาก
คฤหาสน์ตระกูลตงฟาง

"เจ้าก็คือคู่หมั้นของตงฟางเอ้า?"

จู่ ๆ เสียงกังวานใสเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น ร่างปราดเปรียวร่างหนึ่งปรากฏ
ขึ้นที่ประตู

ลั่วปิงเออร์เดินเข้าห้องมาเองโดยไม่มีใครเชิญ ร่างบางเผลอคอดดู
ไม่ออกว่าเป็นหญิงตั้งครรภ์สองเดือนแล้ว นัยน์ตางามเป็นประกายสำรวจ

มองเงาจื่ออินอย่างสนใจใคร่รู้

"ท่านคือ..."

เงาจื่ออินมองสาวงามขี้อ่อนรูปโฉมงามหยาดฟ้าตรงหน้าด้วยสายตาชื่นชม ในใจรู้สึกดีกับอีกฝ่ายอย่างบอกไม่ถูก และอดอยากรู้ฐานะของนางไม่ได้

"ข้าชื่อลั่วปิงเออร์ เป็นพี่สะใภ้ใหญ่ของตงฟางเอ้า"

ครั้นลั่วปิงเออร์สำรวจเงาจื่ออินเสร็จก็ยิ้มแย้มอย่างพอใจ แต่เห็นแวบเดียวก็รู้สึกชอบใจแม้นางร่างบางซดช้อยตรงหน้าผู้นี้ นางมีบรรยากาศนึ่งสงบ ทำให้ผู้คนที่พบเห็นอดไม่ได้ที่จะรู้สึกสงบอย่างประหลาดยามเมื่อได้เห็นนาง

"ท่านมาเพื่อ..."

เงาจื่ออินประหลาดใจกับฐานะของลั่วปิงเออร์ พวกนางทั้งคู่ดูอายุไล่เลี่ยกัน คิดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะแต่งงานแล้ว ทั้งยังแต่งให้พี่ชายคนโตของตงฟางเอ้า ดูจากรอยยิ้มสดชื่นเปล่งปลั่งบนใบหน้า นางน่าจะมีความสุขยิ่งที่ได้แต่งเข้าตระกูลตงฟาง

นัยน์ตากระจ่างใสুবหมองลง เรื่องเหล่านี้ชั่วชีวิตเกรงว่านางคงไว้วางใจได้ล้มลง

"อย่าตื่นเต้นไป ข้าเพียงแค่วะมาทักทายเท่านั้น"

เมื่อครูนางพบลุงเจียง ลุงเจียงเล่าเรื่องคู่นั้นตัวจริงตัวปลอมซึ่งเกิดขึ้นที่ห้องโถงให้นางฟังอย่าง 'คึกคัก' พอได้ฟังนางก็รีบมายังเรือนรับรองอย่างทนรอไม่ไหว

นางกำลังรู้สึกเบื่ออยู่พอดี ตอนนี้มีแม่นางสี่คนเข้ามาอยู่เพิ่ม

ดุ่นหันตองเด็ง

เชื่อว่าต้องกระตุ้นให้คฤหาสน์ตระกูลตองฟางที่เจียบสงบนี้คึกคักขึ้นได้บ้าง อย่างน้อยสำหรับตองฟางเข้าก็น่าจะคึกคักยิ่งนัก ส่วนนางก็รอชมละครฉากเด็ดนี้อยู่ด้านข้าง

"ข้าเรียกเจ้าว่าจื่ออินได้หรือไม่"

"ได้สิ" เจ้าจื่ออินยิ้มพยักหน้ารับ ประหลาดใจอยู่บ้างที่อีกฝ่ายให้ความสนิทสนมกับนาง "สูหยินไปห้องปีกตะวันออกมาแล้วหรือไม่ ที่นั่นยังมีคู่มั่นอีกคนของตองฟางเข้าพักอยู่"

เสียงหวานนุ่มฟังไม่ออกถึงความมกลัดกลุ้ม แต่กลับแผ่สำเนียงหยอกเย้า ขัดกับรูปร่างภายนอกที่งดงามอ่อนหวานของนาง

ลั่วปิงเอ๋อร์ชะงักไปนิดหนึ่ง จากนั้นดวงตากลมสววยก็เบิกโตอย่างตื่นเต้น! นางเกือบจะถูกรูปร่างภายนอกที่อ่อนแอและบอบบางของเจ้าจื่ออินหลอก ฟังจากคำพูดก็รู้ว่าเจ้าจื่ออินเป็นหญิงสาวที่ฉลาดหลักแหลมมากคนหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องให้คนคอยปกป้องเหมือนรูปร่างภายนอกที่หลอกลตา

"จื่ออิน ข้าพบว่าข้าชอบเจ้ามากขึ้นทุกทีแล้ว ไม่ปิดบังเจ้า ความจริงข้าเพิ่งมาจากห้องปีกตะวันออก"

แม่นางที่ชื่อหลี่ไฉเฟิงคนนั้นรูปร่างหน้าตาไม่เลว นับว่าเป็นสาวงามคนหนึ่ง เพียงแต่พูดจาอวดดีเสีย ทำให้ผู้คนไม่อาจทนรับ

รอยยิ้มบนริมฝีปากเจ้าจื่ออินคดลึกลงยิ่งขึ้น ขณะจะเอ่ยปาก นัยน์ตากระจ่างใสก็เหลือบไปเห็นเงาร่างสูงใหญ่ยืนค้ำตรงประตูซึ่งไม่รู้ปรากฏขึ้นตั้งแต่เมื่อใด นัยน์ตาคำลับจับจ้องอยู่ที่ร่างของหญิงสาวซึ่งกำลังยิ้มร่าอย่างสดใสเบื้องหน้านาง

ลั้วปิงเออร์สังเกตเห็นสายตาแฝงแววสงสัยของเงาจื่ออินก็หันหลังมองตามสายตานางไป แล้วริมฝีปากก็เผยขึ้นอย่างตลกใจ ในใจลอบร้องย่ำแย้

"ปิงเออร์ เจ้ามีไข้แพ้ห้องอย่างหนัก กำลังพักผ่อนอยู่ในห้องหรือ โฉนจึงพักผ่อนมาถึงเรือนรับรองนี้"

ร่างสูงใหญ่ไม่มีใครอื่น แต่เป็นตงฟางหลังสามีของนาง นัยน์ตาดำของเขาส่องแววจนปัญญา ดวงหน้าหล่อเหลามีแต่ความรักใคร่เอ็นดู เขาก้าวเท้ายาวขึ้นหน้ามาโอบบ่านาง เตรียมจะพากรรยาซึ่งรักสนุกกลับห้องไปพักผ่อน ก่อนจากไปเขาหันมาพยักหน้าให้เงาจื่ออินนิดหนึ่งเป็นการทักทาย

"เดี่ยว...เดี๋ยวก่อน จื่ออิน ยินดีต้อนรับสู่ศฤหาสน์ตระกูลตงฟาง วันหน้าหากมีเวลาข้าจะมาคุยกับเจ้าใหม่"

ลั้วปิงเออร์ถูกบังคับอุ้มไป นางหันหน้ามองมาเป็นระยะอย่างตัดใจไม่ได้พลางโบกมือลา

เห็นดังนั้นโบหน้างามก็ส่อเค้านใจ บุรุษรูปร่างสูงใหญ่ผู้นั้นรูปโฉมละม้ายคล้ายตงฟางเฝ้าอยู่หลายส่วน คิดว่าต้องเป็นพี่ชายคนโตของเขาเป็นแน่

ลั้วปิงเออร์เป็นคนที่น่าสนใจยิ่งนัก บางทีอยู่ที่นี้อาจไม่ยากอย่างที่คิดเงาจื่ออินได้แต่หวังว่าเมื่อความจริงปรากฏ นางจะไปจากที่นี่ได้อย่างสันติ เพราะถึงอย่างไรที่นี้ก็มีไข้บ้านของนาง

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)